

ΠΟΡΙΣΜΑ:

Στροφή του $T^n = \mathbb{R}^n / \mathbb{Z}^n \cong S^1 \times \dots \times S^1 \cong [0,1)^n$

$T(\underline{x}) = (x_1 + a_1 \pmod{1}, \dots, x_n + a_n \pmod{1})$, $\underline{x} \in [0,1)^n$,

$T(\underline{z}) = (e^{2\pi i a_1} z_1, \dots, e^{2\pi i a_n} z_n)$, $\underline{z} \in \mathbb{C}^n$, $|z_i|=1 \forall i=1, \dots, n$.

T ερροδική ανν $1, a_1, \dots, a_n$ γραμμικά ανεξάρτητα επί του \mathbb{Q} ανν $k_1, \dots, k_n \in \mathbb{Z}$, $\sum_{i=1}^n k_i a_i \in \mathbb{Z} \Rightarrow k_1 = \dots = k_n = 0$.

(3) Μερήσιμοι (συνεχείς) επιμορφισμοί της συμπαγούς αβελιανής ομάδας T^n .
A: nxn πίνακας με στοιχεία στο \mathbb{Z} , $\det(A) \neq 0$.

$T(\underline{x}) = A\underline{x} \pmod{1}$, $\underline{x} \in [0,1)^n$. (Δηλ.: $[T(\underline{x})]_i = \sum_{j=1}^n A_{ij} x_j - \lfloor \sum_{j=1}^n A_{ij} x_j \rfloor$, $i=1, \dots, n$)

T ερροδικός ανν ο A δεν έχει ιδιοτιμή που να είναι ρίζα της μονάδας.

Απόδειξη: Χαρακτήρες της $G = T^n$: $e_{\underline{k}}$, $\underline{k} \in \mathbb{Z}^n$, όπου $e_{\underline{k}}(\underline{x}) = \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot \underline{x})$, $\underline{x} \in [0,1)^n$.

Έστω $f \in L^1(G)$ με $f = f \circ T$.

Επεκτείνω f στον \mathbb{R}^n περιοδικά: $f(\underline{x} + \underline{k}) = f(\underline{x})$, $\forall \underline{x} \in [0,1)^n$, $\underline{k} \in \mathbb{Z}^n$.

$$\begin{aligned} \hat{f \circ T}(\underline{k}) &= \int_{[0,1)^n} f(T(\underline{x})) \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot \underline{x}) d\underline{x} \\ &= \int_{[0,1)^n} f(A\underline{x}) \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot \underline{x}) d\underline{x} \\ &= \int_{[0,1)^n} f(A\underline{x}) \exp(2\pi i \underline{k}^* A^{-1} A\underline{x}) d\underline{x} \\ &= \int_{A[0,1)^n} f(\underline{x}) \exp(2\pi i [(A^{-1})^* \underline{k}]^* \cdot \underline{x}) d\underline{x} [\det(A)]^{-1} \\ &= \hat{f}((A^{-1})^* \underline{k}), \text{ (επειδή } T \text{ είναι } \det(A) = 1). \end{aligned}$$

Πρέπει $\hat{f}(\underline{k}) = \hat{f}((A^{-1})^* \underline{k}) \quad \forall \underline{k} \in \mathbb{Z}^n$

άρα πρέπει $\hat{f}(A^* \underline{k}) = \hat{f}(\underline{k}) \quad \forall \underline{k} \in \mathbb{Z}^n$.

Αν $\{(A^*)^m \underline{k} : m \in \mathbb{N}\}$ είναι άπειρο τότε $\sum_{\underline{j} \in \mathbb{Z}^n} |\hat{f}(\underline{j})|^2 = \infty$, αν $\hat{f}(\underline{k}) \neq 0$, άρα

Άρα πρέπει $(A^*)^m \underline{k} = \underline{k}$ για κάποιο $m \in \mathbb{N}$.

Αν $\underline{k} \in \mathbb{Z}^n \setminus \{0\}$ τότε το 1 είναι ιδιοτιμή του $(A^*)^m$ ή άρα \underline{k} του A^m .

Άρα αν ο A δεν έχει ιδιοτιμές ρίζες της μονάδας, πρέπει $\hat{f}(\underline{k}) = 0 \quad \forall \underline{k} \in \mathbb{Z}^n \setminus \{0\}$ ή άρα $f \stackrel{\hat{f}}{=} f(0) = \text{σταθερά}$.

Αντιστροφή: $A^m \underline{x} = \underline{x}$ για κάποιο $\underline{x} \in \mathbb{R}^n \setminus \{0\}$ ή $m \in \mathbb{N}$, τότε $(A^*)^m \underline{y} = \underline{y}$ για κάποιο $\underline{y} \in \mathbb{R}^n$ ή το ίδιο m. Επειδή ο A έχει στοιχεία στο \mathbb{Z} , έπεται ότι υπάρχει $\underline{k} \in \mathbb{Z}^n \setminus \{0\}$ π.ω. $(A^*)^m \underline{k} = \underline{k}$.

Τότε η συνάρτηση: $f(\underline{x}) = \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot \underline{x}) + \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot T(\underline{x})) + \dots + \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot T^{m-1}(\underline{x}))$ είναι αναλλοίωτη:

$$\begin{aligned} f(T(\underline{x})) &= \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot T(\underline{x})) + \dots + \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot T^{m-1}(T(\underline{x}))) + \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot T^m(\underline{x})) = \dots \\ &= \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot T(\underline{x})) + \dots + \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot T^{m-1}(\underline{x})) + \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot A^m \underline{x}) \leftarrow \exp(2\pi i \underline{k}^* \cdot \underline{x}) \\ &= f(\underline{x}), \end{aligned}$$

αλλά δεν είναι σταθερή γιατί είναι άθροισμα ορθογωνίων στον L^2 συναρτήσεων.

οι συναρτήσεις $1, \exp(2\pi i \xi^* x), \exp(2\pi i \xi^* A x), \dots, \exp(2\pi i \xi^* A^{n-1} x)$ είναι ορθογωνίες (ή άρα γραμμικά ανεξάρτητες), επειδή $\xi^*, \xi^* A, \dots, \xi^* A^{n-1}$, όλα διαφορετικά

(7) (α) Μονόπλευρο Bernoulli shift.

$$X = \{0, 1, \dots, k-1\}^{\mathbb{N}} = \{x = (x_0, x_1, \dots) : x_i \in \{0, 1, \dots, k-1\} \forall i=0, 1, \dots\}$$

$$\mathcal{B} = \otimes 2^{\{0, 1, \dots, k-1\}}$$

$$p^* = (p_0, \dots, p_{k-1}), \quad p_i \geq 0, \quad i=0, 1, \dots, k-1, \quad \sum_{i=0}^{k-1} p_i = 1.$$

$$\mu = \otimes \sum_{j=0}^{k-1} p_j \delta_{ij}$$

$$T: X \rightarrow X \text{ shift} : T(x_0, x_1, \dots) = (x_1, x_2, \dots).$$

Ορισμός: X σύνολο, $\mathcal{S} \subseteq 2^X$. \mathcal{S} ημι-άλγεβρα αν

- (i) $\emptyset \in \mathcal{S}$ (ii) $A, B \in \mathcal{S} \Rightarrow A \cap B \in \mathcal{S}$ (iii) $A \in \mathcal{S} \Rightarrow A = \xi$ ένη πεπερασμένη ένωση στοιχείων της \mathcal{S} .

\mathcal{A} άλγεβρα αν \mathcal{A} ημι-άλγεβρα ή (αντί του (iii)) $A \in \mathcal{A} \Rightarrow A^c \in \mathcal{A}$.

ΠΡΟΤΑΣΗ: X σύνολο, $\mathcal{S} \subseteq 2^X$ ημι-άλγεβρα. Τότε η άλγεβρα που παράχεται από την \mathcal{S} (μικρότερη άλγεβρα που περιέχει την \mathcal{S}) αποτελείται από ξένες πεπερασμένες ένωσης στοιχείων της \mathcal{S} .

ΠΡΟΤΑΣΗ: (X, \mathcal{B}, μ) χώρος πιθανότητας, \mathcal{A} άλγεβρα που παράγει την \mathcal{B} .

Τότε $\forall \epsilon > 0, B \in \mathcal{B}, \exists A \in \mathcal{A}$ τ.ω. $\mu(A \Delta B) < \epsilon$.

Στο χώρο (X, \mathcal{B}, μ, T) shift: τα μετρήσιμα ορθογώνια

$$A_0 \times A_1 \times \dots \times A_n \times \{0, 1, \dots, k-1\} \times \{0, 1, \dots, k-1\} \times \dots,$$

όπου $n \in \mathbb{N}, A_0, \dots, A_n \subseteq \{0, 1, \dots, k-1\}$, αποτελούν ημι-άλγεβρα που παράγει την \mathcal{B} .

Έστω $A \in \mathcal{B}$ τ.ω. $A = T^{-1}A$. Έστω $\epsilon > 0$. Υπάρχει B πεπερασμένη ξένη ένωση μετρήσιμων ορθογωνίων τ.ω. $\mu(A \Delta B) < \epsilon$. Τότε ή

$$|\mu(A) - \mu(B)| \leq \mu(A \cup B) - \mu(A \cap B) = \mu(A \Delta B) < \epsilon.$$

Έστω n αρκούντως μεγάλο ώστε $T^{-n}B$ ή B εξαρώνεται από ξένα σύνολα δεικνών.

$$\text{Τότε: } \mu(T^{-n}B \cap B) = \mu(B)^2.$$

$$\text{Επίσης: } \mu(A \Delta T^{-n}B) = \mu(T^{-n}A \Delta T^{-n}B) = \mu(A \Delta B) < \epsilon.$$

$$\begin{aligned} \text{Άρα: } |\mu(A) - \mu(B \cap T^{-n}B)| &\leq \mu(A \Delta (B \cap T^{-n}B)) \\ &\leq \mu(A \Delta B) + \mu(A \cap T^{-n}B) < 2\epsilon. \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{Άρα τελικά: } |\mu(A) - \mu(A)^2| &\leq |\mu(A) - \mu(B \cap T^{-n}B)| + |\mu(B \cap T^{-n}B) - \mu(A)^2| \\ &< 2\epsilon + |\mu(B)^2 - \mu(A)^2| < 4\epsilon. \end{aligned}$$

Αφού ϵ αυθαίρετο, $\mu(A) = \mu(A)^2$ ή άρα $\mu(A) \in \{0, 1\}$. \square

(6) Απεικόνιση Gauss: βλ. π.χ. κ.ε.φ 3 Einsiedler, Ward ή Billingsley κ.ε.φ. 24(j).